
INTRODUCCIÓ

Les històries que teniu a les mans són reals com la vida; és a dir, algunes no podrien formar part d'un llibre de contes o d'una pel·lícula perquè el lector o espectador les percebria com a inversemblants i no se les creuria. Val a dir que totes aquestes històries han succeït: el programa on les hem escoltat cada dia d'una a tres de la matinada, *Una nit a la Terra*, de Catalunya Ràdio, que tinc el plaer de dirigir, convida els oients a explicar fets reals, viscuts per ells o per persones properes. *Una nit a la Terra*, tot i que és molt més que un programa d'històries, i que s'ocupa de temes relacionats amb la conducta humana a través de seccions fixes i tertúlies i d'un o més psicòlegs o especialistes que vénen cada nit a l'estudi a conversar amb els oients (als quals no se'ls demana, a diferència d'altres programes de la mateixa franja, que parlin per parlar: se'ls demanen històries concretes sobre temes concrets relacionats amb la psicologia positiva, el creixement personal i l'anomenada nova espiritualitat, que, sigui dit de passada, de nova, no en té res), se sustenta en part en les històries perquè hi ha coses que la raó no pot explicar i les històries sí, per bé que moltes vegades ho fan d'una forma tangencial o el·líp-

tica, i perquè l'ésser humà va néixer explicant històries i morirà explicant històries per tal d'explicar-se a si mateix.

El programa va néixer fa un any, amb la voluntat d'innovar; o sigui, de mesclar gèneres, de fer un còctel diferent dins un bar –el de la ràdio– en què no només es parla massa per parlar, i a un volum eixordador, sinó que fa temps que viu de renda de formats antics i rancis com algun dels seus locutors, amb el típic magazín a tota hora dins el qual hi cap de tot, des del cinema a la cuina passant per la informació, i amb convidats que van d'emissora en emissora a perorar superficialment sobre els mateixos plats, discos, llibres i problemes socials i polítics i sexuals, fins al punt que de vegades un es pregunta si l'agosarament –el fet de trencar motllos– és incompatible amb la ràdio actual. Catalunya Ràdio n'és una excepció, i és la millor emissora, a anys llum de les seves competidores (i no ho dic perquè tingui el privilegi de treballar-hi: tan sols cal fer una ullada a les xifres d'audiència). Siguí com sigui, *Una nit a la Terra* va néixer amb voluntat d'innovar i de recuperar el prestigi que tradicionalment havia tingut la franja de matinada de Catalunya Ràdio amb el ja clàssic *La nit dels ignorants*; i gràcies al suport i l'empenta del director, Oleguer Sarsanedas, de Neus Bonet i Joan Puerto en el dia a dia, i, sobretot, gràcies als milers d'oients nous que ens han fet confiança –malgrat que no estem parlant d'un horari fàcil–, es pot afirmar objectivament que el programa és un èxit.

El programa és un èxit a pesar meu. El programa és un èxit més enllà que el presenti jo perquè –com comprova-

ran els lectors— un servidor hi parla poc, de vegades vol fer-se fonedís, i tan sols modera i, sobretot, acompanya: acompanya els oients, els especialistes, i els amics o coneguts o saludats que vénen a la tertúlia a parlar del tema de la vida. Tinc col·legues de ràdio i televisió que parlen molt, que tenen opinions sobre el bé i el mal i que de vegades semblen més importants que els seus convidats. Josep Pla diria que això té a veure amb la vanitat de ser escoltat, que s'accentua —deia ell— a partir dels 40 anys. Potser és que encara no *quarantejo*. Però cada cop falta menys.

Per acabar, tres agraïments: l'agraïment a les persones que han autoritzat que les seves històries es reproduïxin en aquest llibre, unes històries dels programes dedicats als canvis radicals de vida, a les pors, als somnis, a la ira, a l'actitud davant la malaltia, al perdó, la soledat, l'amor, l'amor als animals, a la generositat, al sentit de l'humor, al risc, a la mort, al contacte amb la natura i als fenòmens difícils de raonar (històries que van anar acompanyades dels comentaris d'especialistes que aquí no reproduïm); l'agraïment als meus equips d'aquestes dues temporades que, entre altres tasques de guió i realització, cada dia han parlat amb molts oients —i molt— abans no surtissin per antena, per tal de polir les històries i treure'n el millor de cadascuna: Elisabet Pedrosa, Elisabet Espuny, Jordina Tarre, Eloi Barrera, Gemma Safont, Montse Duran

i, especialment, Anna Homs. I l'agraïment a tots els oients, que em fan ser una mica millor.

TORNAR A NÉIXER

«EM VA CAURE UNA ALLAU A SOBRE»

MONTSERRAT: Vaig quedar atrapada en una allau de neu a la Vall de Pineta, davant del Parador del Mont Perdut. Hi havíem anat amb el meu marit i una altra parella, aprofitant les vacances de Setmana Santa. Vam veure que queien allaus de neu, eren boniques, i se'ns va ocórrer anar a fer unes fotografies. Justament on queien les allaus. Doncs bé: hi vam anar, i em va caure una allau a sobre.

»L'altra parella va quedar atrapada dels peus fins als genolls, el meu marit de mig cos en avall i jo vaig quedar totalment colgada dins la neu. Em vaig quedar allà, no podia moure'm, tenia tota la neu premada sobre meu.

»El meu marit intentava sortir d'on ell estava per avisar algú i per veure si podia fer-hi alguna cosa: finalment va aconseguir fer una mena de conducte, un forat molt estret que casualment va anar a parar a la meua cara. Així vaig poder respirar una mica.

»L'altra parella va començar a cridar –a l'altra banda hi havia el parador i gent que feia fotografies– per si algú podia venir a socorre'ns, però el meu marit els va dir que no cridessin perquè podrien provocar una altra allau.

»Finalment, uns nois escaladors van veure el que estava passant i van pujar de seguida. I sort d'ells, que amb piolets i tots els estris que duien van poder desenterrar-me i treure'm tot el gel que tenia a sobre. Si no hagués estat per ells... Evidentment, el meu marit i l'altra parella feien el que podien, però quan tens les mans glaçades és impossible treure la neu, i menys quan està tan premsada. Van avisar l'ambulància mentre intentaven, com podien, fer-me escalfor als peus i a les mans. I em van portar a l'hospital.

»Jo aquell dia vaig tornar a néixer.

—Ja ho pot ben dir. Després n'hi devia haver més, d'allaus, suposo.

MONTSERRAT: Sí. Ens van comentar que al cap d'uns tres quarts d'hora o una hora va caure una altra allau: el lloc on nosaltres havíem estat va quedar absolutament tot tapat, no es veia res del que hi havia.

—Què sentia mentre estava enterrada?

MONTSERRAT: Fred no gaire. Estava per altres coses. Volia sortir d'allà com fos. Premia amb els braços, però la neu estava premsada. I a més no sabia si estava de cap per avall o si estava del dret.

»Feia molt poc que estava casada, un any escàs. I vaig pensar: el teu marit es queda vidu.